

Gyarmathy Erzsébet verse

A szerelemhez

Kit nem ismerek, és kitől menekszem,
s ő is, úgy tűnik, rejtőzik előlem,
a fuvolás, kit a parázs hamvában,
szél hallatában és fák hajlatában
látok, s ha víz mellé térdelek,
a tó reszketve gyűjti képemet,
akkor felszáll a mélyből, mint a sellő,
s arcom mögött, mint mikor a hold feljő,
ifjú, párás fényben tündöklük arca...
Milyen varázslat, mely most fogva tartja?
De nem nyúlok utána. Hirtelen
szétrezzen a vad, változó vizen.

A kútba nézek, felszáll a királylány
s komolykodva vödröm szélére ül.
Lóbálja lábát, kis fintorral néz rám,
és titkolja, hogy mért van egyedül.

Ó, hosszú haját ki mérheti meg?
Végét befogták a mohos kövek,
hol kottyán, loccsan sötéten a víz,
s ha lenézek, elfog a szédület.

Piros labdámat ha a kútba ejtem,
nem adja vissza, vásott, furcsa szellem,
követ dobok a mélybe, felcacag,
és visszahajítja rám hangomat.

Már csak ezt érzem: süllyedek.
Ó, már semmiben sem lehetek biztos,
jó volna óra futni s inni titkos
erejű, jéghideg vizet.

Mert ez, hát ez, csak ez a szerelem?
 Mi marad enyém? Csak a szomjúság.
 Mit testünk tehet, az kevés nekem,
 kinyílni szeretnék, mint a virág,

hogy váljon szét a húsom és a csont,
 (de fogjon össze valami sugár).
 Ó, sötét láng, mely sejtjeimre bont,
 vesztsem el magam végre, s ha fáj,

mint a halál, hát ez is kell nekem,
 haljak, osztódjam, nőjek át az új
 hazába, honnan a szerelem,
 mint forró szél, karodba visszafúj.

De te csak mondd, ó, mondd ki hát a szót
 a vigasztalót, a marasztalót,
 vagy kiáltás rám, hirtelen, mint gyerekre,
 mint ellenséges, vad, makacs kölyökre,
 mondd ki a szót és védj meg velem,
 hogy úgy járjak e furcsa szerelemben,
 mint ki csatangol egy távol szigetben.

Mondd ki a szót a feddőt, a keményet,
 ne hagyj egyedül, esztelenül élek,
 nem tudlak szólítani, csak a vágyat
 ismerem és a góg s a bölcs alázat
 fullaszt, vedd meg hát helyettem az ágyat,
 Súlyos vagyok magamnak, ó, segíts,
 lehelj kezemre és úgy melegíts,
 ha megégetem, fujj rá, úgy szerez,
 hozzád hasonlóként itass, etess,
 ne hagyj, hogy játszam ezer szerepem,
 hadd legyek én egészen meztelen,
 s az igazság, a fehér penge-fény,
 világítson át testem szövetén.

